

PORNOGRAFI

Verklighet eller Fantasi?

**PORNOGRAFI -
VERKLIGHET ELLER FANTASI?**

är sprängstoff i dagens debatt om sexualitet, makt, jämställdhet, yttrandefrihet och pornografi.

Samtliga texter utgår ifrån ett kvinnoperspektiv i analysen av pornografi. Pornografi lär oss att se kvinnans underordnade ställning som något sexuellt upphetsande, är en av utgångspunkterna. Pornografi är oförenlig med kvinnans jämställdhet en annan.

Boken är en dokumentation av de föreläsningar som hölls under konferensen PORNOGRAFI - VERKLIGHET ELLER FANTASI? i november 1990, arrangerad av Riksorganisationen för kvinnojourer i Sverige, ROKS.

Medverkande

**BETTAN ANDERSSON
ANDREA DWORKIN
AMY ELMAN
LEILA FREIVALDS
EBON KRAM
HJÖRDIS LEVIN
EVA LUNDGREN
CATHARINE A. MACKINNON
UNNI RUSTAD**

Isbn: 91 97 1659 05

DE SADES PORNOGRAFISKA "FANTASIER"
— EN SKRÄMMANDE BILD AV VERKLIGHETEN

NYLIGEN VISADE SVERIGES TELEVISION EN FILM som skakade om hela svenska folket. Brev skrevs till en viss ambassad, insamlingar startades och hjälp erbjöds på olika sätt. Alla här förstår säkert vilken film jag tänker på. Det var filmen om hur tusentals rumänska barn inspärrade på olika anstalter behandlades.

"Så fruktansvärt", utropade många. "De är ju i alla fall människor, men blir behandlade sämre än djur."

Ett sådant uttalande vittnar om att det råder en uppfattning bland oss att människor är något annat än djur och att människor skall behandlas på något annat sätt än djur. Människor har andra känslor än djur. Människor har något och är något som djuren inte har och inte är.

Samtidigt som vi upprörs i vårt innersta över att människor behandlas som djur, hävdas det här och där och inte alls sällan att vi människor faktiskt inte är något annat än djur. Vi är "sexuella djur" har nyligen en känd författarinna sagt. Vi är sexuella djur som behöver pornografi för att stimulera våra drifter och vårt behov av bekräftelse på att vi är just sexuella djur.

Hur kan de här båda synsätten förekomma sida vid sida i samhällen, sådana som vårt västerländska postindustriella samhälle?

Hur kan det komma sig att vi å ena sidan upprörs över att de rumänska barnen behandlas som djur av sina okunniga och obildade läkare och sköterskor, men förblir relativt tystlåtna om de miljoner barn i den s.k. tredje världen som dagligen utnyttjas sexuellt av vuxna - och i många tusen fall av civiliserade västerländska turister och affärsmän.

Det förstnämnda uttrycker en humanistisk människosyn: att människan har en värdighet och är något utöver djuret.

Det sistnämnda är uttryck för en materialistisk/naturalistisk människosyn. I en konsekvent materialistisk världsåskådning och människosyn finns inget utrymme för en moral som säger att vi skall behandla varandra väl. Enligt en konsekvent materialism är människan endast ett knippe av drifter

vars begär hon hela tiden strävar efter att tillfredställa enligt principen största möjliga njutning.

Att konsekventa materialister dock är mycket sällsynta, är nog en av förklaringarna till att såväl vi svenskar som många andra nationaliteter ryggat tillbaka, när vi står öga mot öga med eländet, lidandet och brottets offer.

Vi kan tanklöst tala om att vi ingenting annat är än djur, men när vi står inför faktum säger vi: "Nej, så menade vi inte att det skulle vara. Så får det bara inte lov att gå till" låter ett populärt uttryck. Ändå går det till på både det ena och det andra sättet utan att vi rör en fena för att protestera.

En av de få konsekventa materialister som har existerat är den person som är ämnet för mitt föredrag, den franske filosofen, markis Francois de Sade.

Många gånger när jag talat med människor om olika sorters pornografi har jag fått höra: "Det där som skildras i pornografin är ju bara fantasier. Sånt gör inga normala män och de som läser det där måste vara sjuka."

När jag talat om de Sades böcker och vad han lade in i begreppet "fri kärlek" och "fri sex" så har jag också bemötts med förnekanden och avvisanden.

"Men han var ju galen och hade en sjuk fantasi. Sådant där är inget att bry sig om. Sånt som han skrev kan bara inte förekomma i verkligheten. Så får det bara inte lov att gå till!"

Det finns många personer som sjukförklarats och galenförklarats. Säkerligen var det många som, när de läste "Mein Kampf", också avfärdade dess författare Adolf Hitler som en galen man med en sjuk fantasi och att det som han planerade med judarna aldrig skulle kunna genomföras i verkligheten. Alla som inte går in för att förneka ett historiskt faktum vet, att planerna genomfördes och på ett ännu värre sätt än som förutsagts. Hur många gånger har inte Saddam Hussein galenförklarats. Ändå sitter han kvar vid makten och får miljoner människor att hylla sig och tro på sig.

Det är bekvämt att avfärda obehagliga saker som bevis på någons galenskap.

Det är bekvämt om man vill stanna kvar i sin egen lilla värld av omedvetenhet och slippa bekymra sig om vad som skall hända om det blir så, som det står i dessa "galningars" böcker.

Min åsikt är att mycket av det som de Sade skrev har förverkligats och är på väg att förverkligas.

Jag skulle kunna ge en mängd exempel på hur de principer som de Sade förespråkade bit för bit har vunnit insteg i vårt samhälle, att sadeanismen som den antikristliga ideologi den faktiskt är, har trätt in istället för den

ända sedan i slutet av 1800-talet alltmer urvattnade och försvagade kristendomen. Kristendomen var inte för inte ett av de Sades allra viktigaste hatobjekt. Det mesta av allt negativt som har sagts om kristendomen, de kristna kyrkorna och prästerna kan ledas tillbaka till de Sades böcker.

Det betyder inte att jag påstår att kristendomen är felfri utan endast att denna lära har efterträts av de Sades antikristliga och konsekvent materialistiska världsåskådning och människosyn som moraliskt rättesnöre för våra västerländska samhällen idag.

Att ge exempel på hur sadeanismen fått insteg i vår kultur är dock inte mitt ämne idag. Jag vill bara nämna att jag fick något av en intellektuell chock när jag för omkring fem år sedan upptäckte källan till den sexualsyn och kvinnoyn som är fast förankrad idag i vårt svenska folkhem och välfärdssamhälle, den sexualsyn och kvinnoyn som alla talare på den här konferensen har analyserat så skarpsynt. Jag glömmer aldrig den dagen när jag slog upp de Sade i Kungliga bibliotekets kartotek och fick förklaringen till varför det i slutet av sextiotalet fanns så många som var angelägna om att få bort den lag om "Sårande av tukt och sedlighet" som Andrea Dworkin här talar om.

Jag fick också förklaringen till varför det nu var slut med de snälla porr-tidningarna "Cocktail", "Pin up" och andra som Unni Rustad nämnde. Nu skulle en ny era i könens historia inledas. En era då det var slut på dyrkandet av modern, höfterna, livmodern och bröstet, av älskarinnan och vagina. Nu var av någon anledning tiden mogen för användandet av kvinnan som en vara, som en uppsättning olika hål för männen att tömma sig i. Paradoxalt nog börjar samtidigt med att preventivfrågan lösts, analöppningen att bli mer och mer intressant som sexualobjekt. Slidan var erövrade. Nu kommer turen till anus. Det är således inte längre det ställe där livet tänds som är föremål för mannens begär utan den plats där avskrädet samlas.

År 1967 publicerades de Sades samlade verk efter att ha varit hemligstämplade och undagömda på bibliotekens gifthyllor i mer än hundra-femtio år. Dessa böcker är en outtömlig källa att ösa ur för den som vill göra vålds- och starkt kvinnofientlig pornografi. Det visste de som ville ha bort den hindrande lagen. Porrproducenten H-son hade nämligen utgivit en svensk översättning av de Sades roman "Justine", en gärning för vilken han inom parentes sagt fick beröm på Dagens Nyheters kultursida. Våldspornografin välldes sedan fram, tvärtemot vad sexliberalerna sagt.

de Sades böcker är inte resultatet av en galen mans sjuka fantasier. De är resultatet av en ensträvan att framlägga bevis på vad människor är i

stånd att göra i syfte att tillfredsställa sina egoistiska begär och nycker. Så gott som alla de företeelser som de Sade skildrar i romaner och andra skrifter, var direkt hämtade ur den historiska verklighet där han levde eller ur litteratur om denna verklighet.

I de Sades böcker förekommer rikligt med filosofiska utläggningar. Alla dessa utläggningar har som uppgift att förklara de materialistiska läror som de Sade hade som rättesnöre och som han ville utbreda, och att rättfärdiga de sexuella beteenden som han ville legitimera. De filosofiska utläggningarna i de Sades böcker återspeglar också filosofin i hans egen tid. de Sade var inte ensam om de idéer han förkunnade. Många filosofer i hans tid kämpade för politisk, religiös och moralisk frihet. De riktade sig mot staten, kyrkan och konventionella seder och bruk. de Sade gjorde också dessa faktorer till föremål för sina häftiga angrepp, fast han gick längre än alla andra.

En mängd av de företeelser som de Sade skildrade hämtade han från samhällets toppskikt, vilket han som adelsman och uppfostrad vid hovet var väl bekant med. De franska kungarnas mätressverksamhet och det franska hovets sexuella leverne har varit föremål för många böcker. Exempelvis hade Ludvig XV en egen bordell vars omkostnader anses ha bidragit ganska väsentligt till den stora statsskuld han lämnade efter sig. Hertigen av Orléans och andra högadliga personer brukade hålla till på en bordell där varenda en av de bestialiteter som förekommer i de Sades böcker utfördes.

Adeln och prästerna spelar en stor roll i de Sades böcker. Parispolisens rapporter om vad präster som besökt bordeller har haft för sig, redovisades i en bok av Pierre Manuel år 1794. En prostituerad kvinna berättade att hon bevittnat hur en präst lät sig bindas och piskas av en annan prostituerad. De jesuitiska prästernas sexualisering av bikten, vilken var allmänt illa beryktad på 1800-talet, har tagits upp av Michel Foucault i hans teori om ett sexualitetsmönster. Foucault menar att bikten var en föregångare till psykonalysens centrering på sexualiteten.

Jesuitprästen Gerard förförde i början av 1700-talet med hjälp av den mest raffinerade sexualmystik den unga och oskyldiga Katharina Cadière och utnyttjade därefter hennes drömmar och visioner för sina egna skumma och liderliga syften.

Toppen nådde den religiösa sexualmystiken i kulten av den s.k. satanskyrkan speciellt bland manikeisterna i södra Frankrike. Sexuella orgier var ett betydande inslag i denna kult. Prästerna fick för sig att de skulle driva ut synden med hjälp av synden själv. de Sade har bevisat sig vara en fanatisk anhängare av satanskulten i sina romaner. I "Justine" låter han en

Vid demonstrationen i tunnelbanan lade konferensdeltagarna rosor vid platsen för våldtäkten veckan innan, som ett stöd till kvinnan som våldtogs.

flicka, som skall föreställa jungfru Maria, bindas fast i en nisch i kyrkan. Senare läggs hon naken på ett stort bord, vaxljus tänds, hennes bakdel smyckas med ett krucifix. Detta är ett för de Sade typiskt sätt att profanera kristendomen.

I såväl litteratur som konst och teater spelade liderlighet och lastbarhet en betydande roll under de Sades tid. Vi tror att s.k. liveshows, dvs. offentligt samlag på en scen, är något nytt för vår tid, men det förekom på en teater i Paris år 1791.

I Paris, av Montesquieu benämnd "världens sinnligaste stad" och en stad där man kunde finna de "mest raffinerade förlustelser", kunde de Sade finna gott om förebilder till sina romaner i de många bordellerna, de hemliga klubbarna och prostitutionen.

I en känd bordell fanns en avdelning som kallades "Seraljen" och det är sannolikt därifrån som de Sade hämtat detta namn. I en annan avdelning förskönades de flickor som man värvade för bordellen, men de besökande kunderna fick också behandling där med olika medikamenter mot impotens och könssjukdomar. En tredje avdelning var "Vulkansalongen". Där fanns en fätölj ursprungligen konstruerad av en hög herre för att våldta motspänstiga flickor i. Den fungerade så, att när någon satte sig i den så utlöstes en klaff så att personen sjönk baklänges ner i den och de utspärrade benen fastlåstes på sidorna. Salongen var så belägen att skriken och gråten från de flickor som förfördes därinne inte skulle höras ut. Detta fenomen återfinns i de Sades böcker.

Personerna i de Sades romaner drar sig ofta undan till "små hus" på landet eller till avlägset belägna slott och borgar. Exempelvis utspelas "120 dagar i Sodom" på en sådan borg.

På de Sades tid hade varje adelsman med självaktning ett "litet hus" dit han tog med prostituerade kvinnor. Vid de två tillfällen när de Sade polis-anmälades för att han piskat en kvinna, ägde misshandeln rum i ett sådant sommarhus.

de Sade tillbringade flera år av sin tidiga ungdom på ett slott under sin farbrors uppfostrande ledning. Farbrodern var såväl präst och författare som en utsvävande libertin. Hos honom fick de Sade bevittna åtskilliga sexuella extravaganser.

På sitt eget slott La Coste sysselsatte sig de Sade under en period när han rymt från fängelset med sexuella orgier för vilka han rekryterat ett antal bondflickor från den närbelägna byn.

I dessa orgier tvingade han också Renée, sin hustru, att delta. Bland annat lät hon binda och hänga upp sig i ett rep i taket medan en manlig del-

tagare i orgien slickade henne mellan benen där hon hängde. Den kända pornografiska "Historien om O" utspelar sig på ett avlägset liggande slott dit en ung flicka förs och får genomgå ett antal förnedrande tortyrbehandlingar vars syfte är att utplåna hennes vilja och hela personlighet och förvandla henne till "rent kön". "Historien om O" anses vara inspirerad av de Sades orgier i bland annat La Coste.

Också de Sades "Föreningen för brottslighetens vänner" hade sin motsvarighet i verkligheten. I Paris fanns flera hemliga klubbar vars medlemmar hade ett gemensamt intresse i praktiska studier i temat "vällust". Den mest berömda "kärleksklubben" kallades "Lycksalighetens ö" och där framfördes de mest obscena föredrag. Uppkomsten av sådana klubbar förklarade en av de Sades romangestalter så här:

"Lasterna skall man inte förtrycka, emedan de är vårt livs enda lycka. Man måste bara omge dem med ett sådant mysterium, att man aldrig blir ertappad." Därav kom de Sades idé om "Lastens mysterium".

"Föreningen för brottslighetens vänner" i de Sades böcker är utformad efter bekanta förebilder. Detta sällskap ägde ett eget tryckeri med tolv kopister och fyra korrekturläsare. I klubbhuset fanns två s k seraljer och där tillhandahölls pojkar, flickor, män, kvinnor och djur för tillfredsställelsen av varje slag av njutningsbehov. Mord kostade 100 thaler.

1700-talet är den s k glädjeflickans tidevarv. Skökan blir avgudad och idealiserad. Ju mer vällust hon kan skänka männen desto högre anses hon stå över den äkta maken. I de Sades "Boudoarens filosofi" frågar lärlungen Eugenie den kvinnliga pedagogen vad en "sköka" är för något. Hennes lärarinna svarade med ett lovtal över "dessa offentliga offer för manliga utsvävningar" vilka alltid var beredda att uppoffra sina egna intressen. Hon sade också att hon själv älskade att bli kallad hora, särskilt om det skedde under den sexuella njutningen. Det var en hedersbenämning.

Revolutionstiden i Frankrike var en verklig guldålder för prostitutionen. Varje tillstånd som de Sade skildrar i sina verk hade sin motsvarighet i verkligheten. Från 1791 avskaffades alla gamla förordningar som reglerade prostitutionen. I juli 1793 gavs på en teater i Paris ett stycke som kallades "Kvinnans frihet" men i verkligheten handlade det om "lasternas frihet". Antalet prostituerade mångdubblades på kort tid och flickor på 12-13 år bjöd ut sig på gatan.

I de Sades romaner är alla bordeller rikligt försedda med barn, särskilt med småflickor, för njutningsbehovens tillfredsställelse. Den verkliga förrebuilden är här den oerhörda barnhandel som förekom under 1700-talet. Bara för Ludvig XV:s privata bordell måste ha krävts en omfattande handel

med flickor. Små barn lockades bort och utnyttjades sexuellt. Många av dem dog av de skändligheter de utsattes för.

Centrum för Parislivet under 1700-talet var Palais Royal med anor från 1600-talet, ombyggt av Ludvig XIV och introducerat av regenten Philippe av Orléans som centrum för den förnäma världens nöjen och utsvävningar. 1786 stod palatset nyrenoverat med caféer, spelsalar, teatrar och butiker. I själva verket var denna nöjeshall en samlingslokal där överklassmännen kunde välja och vraka bland de s.k. glädjeflickor som samlades där.

I Palais Royal förekom en slags "glädjeflickor" som kallades "sunamitinor". Namnet har kommit från Bibeln och syftar på den unga flicka som den åldrade kung David använde för att värma sina kalla ben. Dessa flickor i Palais Royal skulle vara i sin bästa ålder och de uppföddes med utvald mat och dryck. För en man krävdes sex sådana flickor. De fick vara sängsällskap åt en man två och två. Efter åtta dagar avlöstes de av ett annat par.

I de Sades "Justine" får hjältinnan med samma namn utföra en sådan tjänst åt en gammal munk.

Vid sidan av Palais Royal fanns ett flertal andra nöjespalats med sina olika specialiteter i form av sexuellt utnyttjande av kvinnor.

de Sade sjöng analsamlagets lov i alla dess tonarter. En av huvudpersonerna i "Boudouarens filosofi" säger: "Det finns ingen njutning i världen som kan likställas med den." Han beskrev utförligt denna njutning och betonade framförallt att den förhindrade graviditet.

Att piska kvinnor var en av de Sades sexuella favoritnjutningar. Det var för den aktiviteten han satt sina första 16 år i fängelse. Piskningsscener förekommer på många ställen i de Sades romaner. För detta område som för många andra som han behandlade i sina böcker har de Sade gjort ingående studier i sin samtida litteratur. Dessa studier hade lärt honom att männen i alla tider hade tagit piskan i handen. Han funderade över hur det kom sig att kvinnorna med sin naturliga grymhet hade så litet smak för aktiv gissling. I "Boudouarens filosofi" låter han pedagogen Dolmancé säga, att det var önskvärt att kvinnorna fick lära sig också denna specialitet.

Nog har det funnits kvinnor som piskat män. En fanns i London i början av 1800-talet. Hon hette Mrs Barkely och hon uppfann en maskin på vilken männen bands fast och piskades av Mrs Barkely själv medan en annan prostituerad kvinna manipulerade mannens könsorgan. Också i de Sades böcker fanns en mängd olika maskiner på vilka offren bands fast.

Åderlåtning är ett annat fenomen i de Sades romaner. Exempelvis förekommer i "Justine" en greve som inte kan bli sexuellt tillfredställd om han inte får åderlåta sin hustru. När hustrun vid ett tillfälle blev medvetslös ef-

ter att greven själv öppnat hennes ådror, tillfredställde han sig sexuellt på den medvetlösa kvinnan.

Åderlåtning var som bekant vid sidan av laxering ett mycket vanligt läkemedel under 1600- och 1700-talen. Exempelvis trodde man sig kunna bota den så vanligt förekommande kvinnliga "hysterin" med åderlåtning. En läkare berättade om en man som antingen satte blodiglar på sin älskarinnas genitalier eller åderlät henne samtidigt som han for ut mot henne i de gemenaste skymford. Så fort han såg blod stegrade sig hans sexuella upphetsning och han tillfredställde sig på den blödande kvinnan.

Sexuella upphetsningsmedel får stort utrymme i de Sades arbeten. Det är inte så konstigt att de onaturliga sexuella övningar hans personer ägnar sig åt gjorde dem i behov av artificiell sexuell stimulans. Männen i hans böcker smörjer in sina penisar med brännvin och parfymer. "Juliette", hjäl-tinnan i romanen med samma namn, håller i sig vin, likör och opium.

Vid ett tillfälle bjöd de Sade några prostituerade på en bordell i Marseille på konfekt innehållande cantarider, ett livsfarligt upphetsningsmedel. Cantarider kan lätt åstadkomma inflammation i njurar, urinblåsa och urinrör. Infektionen åstadkommer en reflexartad erektion genom att slemhin-norna i urinröret och urinblåsan inflammeras. Om det kan talas om en sexuell upphetsning så är det i allra första början av medlets verkan. Detta medel var vida spritt i Europa på de Sades tid.

Speciell för 1700-talet var den s.k. falska jungfrudomen. Man försökte på konstgjort sätt sammanfoga resterna av en genombruten mödomshinna. Överhuvudtaget försökte man göra slidan trängre. Seden har en lång tradi-tion i Frankrike. Så här kunde det gå till att återställa vagina i jungfruligt skick: Till pulver söndersmulat glas förs omedelbart före samlaget in i vul-va. Såväl kvinnans underliv som mannens penis blir nedblodade. Ett annat sätt var att placera blodiglar på slidväggarna, men man måste då vara för-siktig så att de inte slank in och försvann (man trodde att slidan var bot-tenlös). Av blodiglarna bildades sårskorpor som skavdes sönder när man-nen, som kvinnan spelade oskuld för, trängde in. Det gick också att stoppa in en svamp genomdränkt med djurblod eller en fiskblåsa fylld med blod.

de Sade nämner en hel del olika sätt att återställa oskulden på kvinnor. Det tillhör de Sades motsägelsefullhet att ena gången hävda, att ju fler äls-kare en kvinna hade haft desto mer älskvärd var hon, och att andra gången hålla på och laborera med att skapa falska jungfrur. Sådant ingick såväl i den tidens "erotiska" spel som i dagens pornografi.

Också det i de Sades romaner ofta förekommande storätandet, supan-det, stjälandet, rövandet och giftmördandet hade sina förebilder i verklig-

heten. Exempelvis hade giftmorden på 1670-talet brett ut sig så fruktansvärt att kungen tillsatte en tribunal som skulle ägna sig enbart åt giftmordsprocesser.

Liksom det århundrade han levde i, dryper de Sades böcker av blod. Ingen vare sig före eller efter honom har med en så fruktansvärd öppenhet, sanning och outtröttlig konsekvens skildrat århundradets kombination: njutning och blod, säger Iwan Bloch. de Sade har nedtecknat sitt århundrade på papper. Därför grinar en helvetesvärld mot oss från hans böcker.

Kan en människa hitta på och tänka ut allt detta? Nej, sade Iwan Bloch. Också alla de mord och avrättningar som förekommer i de Sades böcker är endast en bild av verkligheten i hans samtid.

Avrättningar var offentliga skådespel i 1700-talets Frankrike. Om detta verkade själsligt nedbrytande på människor före revolutionen så verkade det inte mindre nedbrytande under revolutionens massavrättningar. de Sade själv bevittnade dagligen från fönstret i det fängelse han satt en kort tid under skräckväldet, hur hundratals människor halshöggs och blodet strömmade. En av de mest blodtörstiga under revolutionen var arbetarledaren Marat, idol för Axel Danielsson, en av svensk arbetarrörelses mest beundrade ledare. Han kallade sig ibland "Marat".

Den 5 januari 1757 hade en man vid namn Francois Damiens avrättats. Efter att först ha torterats och lemlästats slets han i stycken med hjälp av sex hästar. Folket som tittade på klappade i händerna.

Folk var således i viss mån psykologiskt förberedda på de gräsligheter som ägde rum under revolutionen. Under åren 1792 till 1794 blev mördandet en vana. Vid sidan av det officiella dödandet härjade mordligor i landet. Antalet människor som mördades var oräkneligt. Av halshuggna kvinnors hår tillverkades peruker. Av människohud tillverkades byxor. Ett exemplar av de Sades "Boudourens filosofi" inbundet i människohud, skulle enligt Bloch ha funnits till salu i Paris omkring sekelskiftet 1800-1900 för 500 frs.

Fenomen som de Sade inte fann i sin närmaste omgivning och i Europa hittade han i den etnologiska litteratur som han rikhaltigt försåg sig med i fängelset. Hos andra folks seder och bruk sökte han finna rättfärdiganden för sitt eget beteende. Med särskilt nöje refererade han alla exempel han kunde finna på kvinnors ondska.

de Sade redovisade etnologiska exempel på allt det han propagerade för, giftmord, prostitution, antropofagi (kanibalism), barnamord, ateism.

Särskilt ofta citerade de Sade en beryktad marskalk Gilles de Rais som levde på 1400-talet i Frankrike och som var såväl sexualförbrytare som pe-

derast, barnarövare, mördare, sadist och likskändare. Detta vidunder lockade 140 barn till sitt slott där de mördades på ett fruktansvärt sätt. Offren slogs ned antingen av en soldat eller av de Rais själv, halsen skars av, varvid de Rais njöt anblicken av den stympade kroppen. Sedan skar han av armar och ben, öppnade bröst och buk och tog ut inälvorna. Emellanåt satte han sig på offrets kropp för att känna dödsryckningarna. Han tog det avskurna huvudet i sina händer och kysste det lidelsefullt. Gilles de Rais skröt över vad han gjort. Med oändlig stolthet talar också de Sades hjältar om sina odåd.

Även om de Sade använder sig av etnologiska skildringar så är det dock mer sin egen tid han skildrar. De mäktiga eller de av mäktiga beskyddade överlämnade sig åt fantasier som ofta ledde till mord. Exempelvis miss-handlade ett franskt parlamentsråd en ung flicka fruktansvärt, varefter han våldtog henne. Han dödade sin kusk vilken var hans medbrottsling för att slutligen begå självmord när saken kom ut.

de Sade refererade ofta en greve Charolais "som hade begått mord av vållust". Charolais var en cyniker som älskade att se blod flyta vid sina orgier och tilltygade de kurtisaner han skickat efter något fruktansvärt. Mitt under utsävningarna kunde han ge sig till att skjuta vilt med sin bös-sa. de Sade har många gånger använt sig av detta tema i sina böcker. Exempelvis skjuter "Juliette" sin far under tiden hon har sex med en annan man. Syftet är att förhöja njutningen.

En författare berättar att en kvinna lockades att delta i en orgie med den ovannämnda greven. Kvinnan blev vid detta tillfälle "stekt som en höna". I "Juliette" begjuter en hertig Dendemar fyra glädjeflickors nakna lemmar med brinnande olja.

Slutligen skall också nämnas att även den smak för mänsklig avföring som spelar en så stor roll i de Sades böcker kan historiskt beläggas. Under Ludvig XIV bar en hovman alltid en gulddosa med sig. I dosan fanns varken snus eller tobak utan torkad mänsklig avföring.

Jag har givit ett flertal exempel på att de Sades romanfigurer var tecknade efter verkliga förebilder. Ni tycker säkert att det är vidriga exempel. Ändå har jag varit sparsam med att redovisa detaljerna i de Sades böcker.

Michel Foucault har sagt att viktorianismen under 1800-talet inte var slutfasen i en lång historia av sexuellt förtryck, utan snarare ett avbrott eller en avvikelse från ett mönster som pågått under ett par hundra år, under hela 1600-talet och hela 1700-talet. När sedan 1900-talets sexuella revolution med dess psykoanalys och myckna tal om könet krossar viktorianismen, fortsätter man endast på en redan inslagen väg.

Jag är starkt benägen att hålla med Foucault. 1800-talets mycket omtalade puritanism var inget annat än en reaktion mot de tidigare århundradenas och särskilt 1700-talets njutningslystnad och stora intresse för sexualiteten.

de Sade och hans böcker betraktades som prototypen för detta århundrade. 1800-talsmänniskorna betraktade de Sades böcker precis på samma sätt som vi på den här konferensen betraktar pornografin, som läroböcker i inte bara kvinnoförtryck och sexuellt förtryck utan även i fullkomlig moralisk korruption på alla livets områden. Jag brukar ofta tänka på att en kvinna som deltog i 1800-talets sedlighetsdebatt sade, att om dessa egoistiska och materialistiska idéer skulle slå igenom skulle Sverige förvandlas till "ett land fullt av sataniskt förfinade vällustingar, och ve då det uppväxande släktet".

Jag brukar tänka på de där orden när jag läser om alla stackars barn som idag utnyttjas av just sådana raffinerade vällustingar. Jag brukar också tänka på vad Frida Steenhoff och Ellen Key, två svenska sexliberaler, skulle tänka om de såg hur 1900-talet, som de trodde skulle bli "Barnets århundrade", behandlar sina barn och deras mödrar.

de Sade tillbringade nästan 30 av sina 74 levnadsår (1740-1814) i fängelse, delvis på grund av sin svärmor vilken hade makt att sätta stopp för hans framfart. När han skändat hennes yngsta dotter tog hennes tålmod slut.

Svärmoderns handlande var naturligtvis en av orsakerna till de Sades kvinnohat. Mödrar, som försöker skydda sina döttrar från sexuellt utnyttjande, framställs av de flesta sexliberaler som satmaror och frigida häxor. Därför har sexliberalismen utmålade 1800-talets feminister som frigida och sexualfientliga överklasshäxor.

Att de Sades böcker gömdes undan under 1800-talet tror jag delvis berodde på att en av den framväxande borgarklassens uppgifter var att dels visa fram sin antagonists - aristokratins - moraliska uselhet och dels gömma undan kunskapen om denna uselhet, så att den inte skulle smitta av sig på det nya samhälle som tagit som sin uppgift att förvalta livet. Kanske var man också rädd för att avslöja vilka de yttersta konsekvenserna av den omhuldade "liberalismen" var.

Det märkliga är, att under den tid som socialdemokraterna har kommit till makten och etablerat sin makt, har de Sade, adelsmannen som piskade fattiga tjänsteflickor, förvandlats från ett sataniskt monster till en ljusets och frihetens förkämpe, som suttit oskyldigt i l'ancien régimes hemskaste fängelse, Bastiljen.

Det blev socialdemokratins uppgift att frigöra de Sades läror från sin antagonists - borgarklassens - förtryck. Ett av dess mål blev att "frigöra" sexualiteten från dess "borgerliga tvångströja". Idag kan alla män - åtminstone i pornografin - ta del av och indoktrineras med de Sades materialistiska och kvinnohatiska läror. Man glömmer gärna att han var en feodalherre med svärdet, döden och blodet som sina symboler. Eller är det just det man kommer ihåg i ett samhälle där könet inte längre står i livets tjänst utan i förgörandets och dödens. Måtte den här konferensen bli ett steg i kampen mot sadeanismen, det moderna mansväldets ideologi.